

[Pelle Voigt]

vil gøre det muligt i en række tilfælde at gennemføre såkaldte mindre byfornyelsesbeslutninger uden offentliggørelse af en § 9-redegørelse. Det kan måske i en række tilfælde være fornuftigt og forenkende, men det kan også i nogle tilfælde efter vores opfattelse risikere at blive brugt til en indskrænkning af offentligheden omkring nogle af disse sager, og det vil vi se på med noget større skepsis, når vi skal arbejde videre med dette forslag.

I det hele taget forekommer det os, at der på enkelte mindre punkter er tale om, at man i højere grad med de forenklinger, som foreslås, indskrænker demokratiet og de demokratiske rettigheder på dette område, mens vi måske snarere har brug for, når nu vi er i gang med at foretage en række reguleringer, at forbinde den nødvendige decentralisering med yderligere beboerindflydelse. Det vil vi i hvert fald bestræbe os for bliver resultatet af udvalgsarbejdet.

Vi synes, det er venligt og rimeligt over for handicappede og ældre mennesker, at lejligheder, der ombygges, så de bliver særlig handicappede, kan anvendes af den slags mennesker, men vi synes, der er en modsigelse mellem de handicappedes behov og de rettigheder, som folk i byfornyelsesprocessen har til at vende tilbage til den lejlighed, som de tidligere har beboet, og vi synes, at de hensyn må afstemmes meget efter hinanden. Hvis vi arbejder for, at byfornyelsen skal ske på beboernes betingelser, og at det skal være muligt for de beboere, der bebor en lejlighed i den pågældende ejendom, at være med til at påvirke og styre byfornyelsen, er det en betænkelig sag, uanset hensynet til de handicappede, hvis man kan ophæve tidligere beboeres ret til at vende tilbage til nærmere bestemte lejligheder. Vi synes, der er to hensyn her, der står over for hinanden, og som vi må have en meget nøje drøftelse af.

Med hensyn til kommunens mulighed for at udstede påbud om afspærring af ejendomme for at undgå BZ-aktioner og den slags er det vores klare opfattelse, at problemet med tomme huse og husbesættelser ikke er et problem, der løses ved ødelæggelse af bygninger eller ved afspærringer af mere eller mindre militant art.

Det, der er sagen, er jo, at hvis loven blev overholdt og kommunerne i øvrigt førte en fornuftig politik, ville der for det første ikke være nogen tomme ejendomme at besætte, og for det andet har SF tidligere fremsat forslag her i Fol-

ketinget om, at i de tilfælde, hvor loven overtrædes og byfornyelsesarbejder ikke bliver sat i gang, men ejendomme i årevis får lov til at stå tomme, legaliseres det ligefrem, at ejendomme besættes. Det synes vi stadig er den enkleste måde at løse dette problem på. Så ville også BZ-aktioner få en endnu mere samfundsgavnlig virkning end den, de har i dag, nemlig som en afskrækkelse og som et incitament til, at ejere fik sat disse ting i gang. Problemerne løses ved, at man går i gang med byfornyelsen og får flyttet folk ind i husene igen, og ikke ved afspærringer og politiforanstaltninger af den ene eller den anden art.

Vi er bekymrede over ideen om, at der ifølge § 90, stk. 16-19, nu generelt skal indføres offentligt udbud med de spekulationsmuligheder, det indebærer, og vi er bekymrede over tanken om, at folks muligheder for at få erstatningsboliger skal indskrænkes, hvis der smøles med istandsættelsen af deres boliger. Det er, som om man i stedet for at tage fat på at løse problemet endnu en gang griber ind over for beboernes rettigheder, hvilket vi ikke synes at der er særlig meget fornuft i.

Vi synes også, at der er grund til at se med skepsis på forslaget om en indskrænkning af byfornyelsesnævnenes kompetence. Vi er enige i, at der på en række punkter kan ske en effektivisering og en forenkling af reglerne, og det vil vi gerne være med til at se på, men vi mener, at det i langt højere grad ville være en effektivisering og forenkling at overlade det til beboerne på deres egne betingelser at varetage byfornyelsen – i stedet for den politik, der lægges op til her, som i endnu højere grad er udtryk for, at man i en række tilfælde kan fravige regler hen over hovedet på beboerne.

Mejdahl (V):

I byfornyelsesloven, som trådte i kraft i 1983, er der en revisionsbestemmelse, som skal effektueres i dette folketingsår, og det er årsagen til, at vi i dag førstebehandler en ret omfattende justering af byfornyelsesloven.

Det er med vilje, at jeg siger »justering«, for lovforslaget lægger ikke op til grundlæggende ændringer i loven.

De 6 år, der er gået siden lovens ikrafttrædelse, har givet et ganske godt erfaringsgrundlag for revisionen. Det skudsmål, loven har fået, er, at den er for svær at administrere, at den detail-